

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: J. Š., zastoupeného Mgr. Václavem Bartkem, advokátem se sídlem Brno, Královopolská 874/84, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2017, č. j. 22 A 46/2015 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Václavu Bartkovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 29. 6. 2017, č. j. 22 A 46/2015 – 55 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2015, č. j. JMK 91131/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy, ze dne 3. 7. 2014, č. j. MK/10442/14/OD (dále jen „správní orgán I. stupně“ a „správní rozhodnutí I. stupně“). Posledně zmíněným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit tím, že dne 4. 2. 2014 za okolností specifikovaných ve výrokové části správního rozhodnutí I. stupně překročil v obci Lelekovice maximální povolenou rychlost o 11 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení v částce 1.000 Kč.

Žalobce ve své žalobě především namítal, že správní orgán I. stupně nezohlednil a neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání a věc projednal v jeho nepřítomnosti. Namítl rovněž nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatečné důkazy pro rozhodnutí. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně ignoroval jeho zdravotní stav, jenž mu měl znemožnit účast na zmíněném ústním jednání, ačkoliv jej doložil lékařskou zprávou. Daným postupem mu byla odebrána možnost vyjádřit se k předmětu řízení a uvádět skutkové okolnosti a důkazy v návaznosti na skutečnosti probírané na ústním jednání. Žalovaný přes doložení lékařské zprávy taktéž nezkoumal žalobcův zdravotní stav dostatečně, a proto i napadené rozhodnutí nese znaky libovůle, což je v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Žalobce žalovanému dále vytkl, že mu neposkytl dodatečnou lhůtu k doplnění odvolání za situace, kdy řádně doložil, že mu v tom jeho zdravotní stav brání, popřípadě, že k jeho zdravotnímu stavu celkově vůbec nepřihlížel. V důsledku tohoto postupu mělo dojít ke zmaření práva žalobce obsaženého v § 36 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[2] Krajský soud úvodem napadeného rozsudku zrekapituloval pro věc podstatné podklady obsažené ve spisovém materiálu. Jmenovitě odkázal na oznámení přestupku ze dne 4. 2. 2014, č. j. KRPB-31320/PŘ-2014-060306, záznam o přestupku, ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 20. 11. 2013, č. 8012-OL-70312-13, týkající se použitého rychloměru, s dobou platnosti do 19. 11. 2014. Dále krajský soud zaznamenal úřední záznam sepsaný nstržm. K. Š. dne 4. 2. 2014, potvrzení ze dne 11. 6. 2010 o proškolení kapitána M. S. v zacházení s výše uvedeným měřičem, výpis z evidenční karty osoby (žalobce) ze dne 17. 2. 2014, příkaz ze dne 17. 2. 2014, č. j. MK/3007/14/OD, a vůči němu žalobcem podaný odpor. Z dalších podkladů připomněl sdělení obvinění z přestupku a předvolání k ústnímu jednání o přestupku na 7. 4. 2014 v 9:00 s uvedením náhradního termínu v den 9. 4. 2014 v 9:00 a 13:00, úřední záznam ze dne 7. 4. 2014 potvrzující telefonickou omluvu osoby, která se představila jako J. Š. s tím, že k ústnímu jednání v 9:00 se nemůže dostavit ze zdravotních důvodů, a na něj navazující písemnou omluvu žalobce, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 9. 4. 2014, s příloženou lékařskou zprávou MUDr. L. P., praktického lékaře, Zdravotní středisko L., s.r.o. (dále jen „MUDr. P.“) ze dne 10. 2. 2014. Obdobně v případě jednání nařízeného na 5. 5. 2014 v 9:00, s náhradním termínem dne 7. 5. 2014 v 9:00 a v 13:00, odkázal krajský soud na úřední záznam ze dne 5. 5. 2014 o omluvě žalobce z nařízeného jednání ze zdravotních důvodů, a následnou písemnou omluvu zaslanou dne 6. 5. 2014 s příloženou lékařskou zprávou od jmenovaného praktického lékaře ze dne 22. 4. 2014. V souvislosti s omluvami žalobce krajský soud poukázal na sdělení Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Brně, kontaktního pracoviště Brno-venkov (dále jen „sdělení Úřadu práce“), obsahující informaci, že se dne 25. 4. 2014 žalobce dostavil na kontaktní pracoviště do Kuřimi, kde s ním byl sepsán „*protokol o ústním jednání*“ v časovém rozmezí 12:55-13:30. Jmenovaný dle sdělení úředně jednal s pracovníci úřadu práce i ve dnech 30. 4. 2014 a 5. 5. 2014 v 13:27. Krajský soud konstatoval, že k dalšímu jednání ve věci přestupku byl žalobce předvolán na 25. 6. 2014 v 9:00, přičemž předvolání bylo připraveno k vyzvednutí dne 9. 6. 2014 a vloženo

pokračování

do schránky dne 20. 6. 2014. V den jednání (tj. 25. 6. 2014) potom byla správnímu orgánu I. stupně doručena „*omluva, potvrzení, stížnost*“ žalobce stran opětovné nemožnosti zúčastnit se nařízeného jednání ze zdravotních důvodů, s příloženou lékařskou zprávou od MUDr. P. ze dne 23. 6. 2014. I v tomto případě byl dne 25. 6. 2014 zároveň sepsán úřední záznam o telefonické omluvě osoby vystupující jako J. Š. v čase 8:57 téhož dne, týkající se její neúčasti na ústním jednání z důvodů uvedených v písemné omluvě.

[3] Krajský soud následně stručně zrekapituloval obsah protokolu o ústním jednání ze dne 25. 6. 2014, zahrnující závěr správního orgánu I. stupně o účelovosti postupu žalobce s cílem dosažení prekluze projednávaného přestupku, pro který jmenovaný orgán provedl na základě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“), jednání v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud rovněž popsal okolnosti podání odvolání proti správnímu rozhodnutí I. stupně, žádost žalobce o prodloužení lhůty k jeho doplnění, podložené lékařskou zprávou MUDr. L. P. ze dne 23. 6. 2014. Konečně krajský soud zmínil též lékařský posudek ze dne 10. 9. 2014, podložený lékařskou zprávou MUDr. P. z téhož dne.

[4] Z průběhu ústního jednání konaného před krajským soudem tento mj. vyzdvihl námitku žalobce, vznesenou nad rámec argumentů uvedených v žalobě, že účastnil-li se jmenovaný úředních jednání v den, kdy se současně konalo ústní jednání ve věci přestupku, nebyl pro psychickou zátěž schopen tentýž den absolvovat více jednání, kterých se nadto účastnil na vlastní riziko. Dle názoru žalobce je rovněž třeba rozlišovat charakter příslušného úředního jednání ve vztahu k jeho schopnosti se jej účastnit. Žalobce konečně uplatnil námitku ke způsobu, jakým byla měřena nepřiměřená rychlost prostřednictvím laserového měřidla.

[5] Na základě uvedených skutečností se krajský soud nejprve zaobíral možností správního orgánu I. stupně konat ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. V této souvislosti na podkladě judikatury zdejšího soudu rozebral podmínky § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Shledal přitom, že předpoklad řádného předvolání k jednání i poučení o podmínkách, za nichž může být jednáno bez přítomnosti žalobce, byl naplněn u všech tří termínů ústního jednání. Krajský soud proto přistoupil k posouzení otázky, zda omluvy žalobce z těchto jednání naplňovaly požadavky náležité omluvy, respektive omluvy z důležitého důvodu ve smyslu citovaného ustanovení přestupkového zákona.

[6] Ve vztahu k možnosti přezkumu předmětného závěru správního orgánu I. stupně vyšel krajský soud z premisy, že posouzení omluvy spadá do oblasti správního uvážení, kdy mu proto přísluší hodnotit pouze to, zda orgán nepřekročil jeho meze, případně se nedopustil libovůle. S odkazem na judikaturu zdejšího soudu potom zdůraznil, že omluva nemusí vždy předcházet jednání, musí však být učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66). V této souvislosti poukázal na dataci žalobcem předkládaných lékařských zpráv a okamžik doručení předvolání u prvních dvou termínů jednání, z nichž vyplývá, že ten se mohl omluvit v řádu dní dříve než až telefonicky (následně i písemně) v den samotného jednání. Připomněl rovněž povědomí žalovaného o tom, že žalobce obdobným způsobem postupuje i ve svých dalších věcech, respektive že jmenovaný je schopen jednat s úřady, jak dokladuje sdělení Úřadu práce, kdy mimo jiné v den plánovaného konání jednání ve věci přestupku (5. 5. 2014, v 9:00) úředně jednal

později uvedeného dne (v 13:27) na kontaktním pracovišti Úřadu práce v Kuřimi. Při zdůraznění též vlastní znalosti o uplatňování daného postupu žalobcem v jiných případech vyslovil krajský soud rovněž pochybnost o objektivitě jím předkládaných lékařských zpráv, a to i s ohledem na lékařský posudek ze dne 10. 9. 2014, kdy v něm vyslovené závěry nespádají dle krajského soudu do kompetence praktického lékaře (zde MUDr. P.), ale specialisty z oboru psychiatrie, případně psychologie.

[7] Krajský soud dále poznamenal, že ačkoliv projednání věci v nepřítomnosti obviněného, jenž se nedostavil bez náležité omluvy, avšak za existence důležitého důvodu, představuje vadu řízení, je třeba i při takovémto důvodu z hlediska nutné součinnosti obviněného zkoumat závažnost skutečnosti, pro kterou nedoručil náležitou omluvu. Hodnocení náležitosti omluvy, respektive důležitosti uplatněného důvodu, přitom správní orgány provádí i s ohledem na dosavadní průběh řízení, kdy proto i důvod, který mohl být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (rozsudek zdejšího soudu č. j. 7 As 9/2009 – 66). Krajský soud v souhrnu uvedeného aproboval závěr žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně o oprávněnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, přičemž doplnil, že účelovost postupu žalobce lze spatřovat rovněž ve skutečnosti, že omluvu z jednání nařízeného na dny 7. 4. a 5. 5. 2014 realizoval vždy až v daný den. Krajský soud uzavřel, že k porušení práva žalobce na spravedlivý proces nedošlo, když jmenovaný naopak nebyl dostatečně aktivní, neprojevil úzkou součinnost se správním orgánem, a svým jednáním naopak prokazoval záměr průběh správního řízení prodlužovat s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za protiprávní jednání.

[8] Z hlediska druhé z námitek – nedostatečnosti důkazů, respektive zjištění skutkového stavu, krajský soud odkázal na výše rekapitulovaný obsah spisového materiálu, který dle jeho názoru spáchání posuzovaného přestupku žalobcem jednoznačně prokazuje. K poslední z námitek, v podobě výhrad ke způsobu měření rychlosti laserovým měřidlem, krajský soud uvedl, že k této nemohl přihlídnout, neboť ji žalobce vznesl až po uplynutí lhůty k podání žaloby, což zákon nepřipouští. Krajský soud z uvedených důvodů aproboval závěry i postup žalovaného a žalobu tak jako nedůvodnou zamítl.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti výroku I. napadeného rozsudku, jímž došlo k zamítnutí jeho žaloby, kasační stížnost, v níž formálně uplatnil důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že fakticky namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V rámci kasační argumentace potom stěžovatel zásadně zopakoval námitky uplatněné již dříve v žalobě, tj. porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu nezohlednění jím dokládaného zdravotního stavu, jenž mu měl znemožnit účast na ústním jednání před správním orgánem I. stupně, stejně jako řádné doplnění jeho odvolání. Namítl, že z lékařských zpráv se podává riziko zhoršení jeho zdravotního stavu při účasti na „*úředních jednáních s vyšší mírou stresogenního obsahu*“, pro které se takovýchto jednání nemůže účastnit, a je schopen toliko běžné úřední agendy, a to na vlastní riziko. Správní orgány však jeho stav přesto nezohlednily.

pokračování

[10] Vůči závěrům krajského soudu stěžovatel namítl, že nepřihlédl ke skutečnosti, že jím doložená nemožnost činit pro zdravotní důvody procesní úkony měla zásadní vliv na výsledek správního řízení, neboť správní orgány se takto nemusely zabývat žádnými jeho tvrzeními a argumenty. Krajskému soud dále vytkl, že nezohlednil povahu jím deklarovaných potíží a na základě jeho účasti při jiných úkonech vyhodnotil jeho omluvu jako nedůvodnou. Psychické obtíže totiž neznemožňují stěžovateli činit úkony generelně. Pokud se tedy v jeden den dostavil na úřad práce, zatímco z jednání o přestupku se omluvil, nešlo o libovůli, ale o důsledek rozdílné psychické náročnosti těchto úkonů (jednání). Uvedené dle stěžovatele odpovídá předloženým lékařským zprávám, dle nichž je schopen „*úkonů čistě administrativního, technického charakteru*“, nikoli však „*úředních jednání s vyšší mírou stresogenního obsahu*“. Krajský soud potom nebyl podle mínění stěžovatele oprávněn jeho způsobilost posoudit, daná otázka měla být předmětem znaleckého posudku, jehož provedení však soud zamítl. Úřad práce, pracoviště Brno-venkov, potom nebyl oprávněn správnímu orgánu I. stupně údaje o jeho účasti na úkonech před prvně jmenovaným orgánem sdělovat, a žalovaný tedy založil napadené rozhodnutí na nezákonných podkladech.

[11] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nijak nevypořádal jím uplatněné žalobní body směřující do nedostatečnosti zjištění skutkového stavu a důkazů. Vadu správního řízení spatřuje stěžovatel zejména v tom, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku na základě nesprávně provedeného měření rychlosti, přičemž nesprávný postup žalovaného mu znemožnil uplatnit tuto námitku v rámci správního řízení. Stěžovatel uzavřel, že postup správního orgánu představoval nepřipustné zkrácení jeho práv jako účastníka řízení. Navrhl proto zrušit jak napadený rozsudek, a to v rozsahu výroku I., tak i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout, přičemž v dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i správního rozhodnutí I. stupně, dále též na své vyjádření k žalobě a napadený rozsudek.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve přistoupil k posouzení námitky údajného nevypořádání žalobního bodu směřujícího do zpochybnění správnosti měření laserovým rychloměrem. Tuto neshledal důvodnou, neboť krajský soud na straně 8 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že k předmětnému žalobnímu bodu nemůže přihlídnout, protože byl uplatněn až po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Vzhledem ke skutečnosti, že jej stěžovatel vznesl až na ústním jednání před krajským soudem, jež se konalo dne 29. 6. 2017, přičemž napadené rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí dne 23. 1. 2015, nezbyvá zdejšímu soudu než závěr krajského soudu aprobovat. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že stěžovatel v rámci žaloby požádal o ustanovení právního zástupce, kdy tak *po dobu rozhodování o této žádosti* lhůta pro podání žaloby neběžela. Advokát Mgr. Bartek, který nakonec stěžovatele v řízení před krajským soudem zastupoval, totiž byl jmenovanému ustanoven usnesením ze dne 28. 4. 2015, č. j. 22 A 11/2015 – 22 (pozn. z řízení citované spisové značky byl přezkum mj. též napadeného rozhodnutí vyloučen k samostatnému projednání usnesením krajského soudu ze dne 23. 7. 2015, č. j. 22 A 11/2015 –

38), jež nabylo právní moci již dne 4. 5. 2015. Zdejší soud má proto za najisto postavené, že zákonem stanovená lhůta umožňující mimo jiné rozšíření žaloby o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) nebyla stěžovatelem v daném případě dodržena. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[15] Z hlediska stěžovatelem uplatněné námitky, že správní orgány nezohlednily jím deklarovaný a lékařskými zprávami doložený zdravotní stav, kdy toto pochybení mělo vést ke zkrácení jeho práva na spravedlivý proces, respektive aprobování tohoto postupu krajským soudem, považuje zdejší soud za podstatné zdůraznit, že jde v zásadě o zopakování argumentace uplatněné již dříve v žalobě. Krajský soud přitom dle názoru Nejvyššího správního soudu tento žalobní bod vypořádal značně podrobně a přesvědčivě, zdejší soud se proto v tomto bodě omezil na stručnější shrnutí krajským soudem učiněných závěrů. Jak totiž již mnohokrát uvedl, *„není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.*“ (viz například rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedené platí tím spíše, že jak žalovaný, tak především krajský soud, při svém rozhodování judikaturu Nejvyššího správního soudu reflektovali.

[16] Zmíněné dokládá již úvodní úvaha krajského soudu, který v kontextu znění § 74 odst. 1 přestupkového zákona konstatoval základní náležitosti, které musí omluva ve smyslu citovaného ustanovení splňovat, aby bylo možné hovořit o omluvě náležité. Konkrétně zdůraznil, že není nezbytné, aby omluva, má-li být náležitou, byla činěna vždy před daným úkonem (zde jednání před správním orgánem I. stupně), kdy *„naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránily uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu“* (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 7 As 9/2009 – 66; zvýraznění provedeno nyní rozhodujícím senátem), přičemž však současně musí jít o omluvu kvalifikovaně odůvodněnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71). Jak nicméně krajský soud na podkladě spisového materiálu podrobně rozebral (str. 6-7 napadeného rozsudku), měl stěžovatel ve vztahu k jednání nařízenému na 7. 4. 2014 k dispozici následně uplatněnou lékařskou zprávu již ode dne 10. 2. 2014, přičemž předvolání bylo jmenovanému doručeno dne 31. 3. 2014. Stěžovatel se přesto (telefonicky) omluvil z tohoto jednání až v samotný den jeho konání, a to cca 33 minut před jeho začátkem, respektive písemně tuto doručil až dne 9. 4. 2014 (předána k přepravě dne 7. 4. 2014). I při eventuální akceptaci jím namítaného nepříznivého zdravotního stavu je přitom již z jeho tvrzení zřejmé, že jeho postižení nebylo povahy, která by mu ve smyslu shora uvedené citace bránila omluvit svou neúčast bezprostředně v návaznosti na obdržení předvolání k ústnímu jednání, tj. 31. 3. 2014, případně následujícího dne. Shodně lze hodnotit situaci v případě jednání nařízeného na 5. 5. 2014, kdy k doručení předvolání došlo 28. 4. 2014, lékařská zpráva byla vystavena dne 22. 4. 2014, avšak stěžovatel se telefonicky omluvil opět až v samotný den konání jednání, tj. 5. 5. 2014 v čase 7:47, tedy zhruba 1 hod 13 minut před jeho zahájením. Písemně svou omluvu doručil dne 6. 5. 2014 (k přepravě předána dne 5. 5. 2014). Tedy opět zcela zjevně později, než reálně mohl učinit.

pokračování

[17] Uvedený postup stěžovatele potom žalovaný, respektive krajský soud, zcela přílehavě konfrontoval s úřední aktivitou jmenovaného v rozhodném období (viz sdělení Úřadu práce), kdy především v době druhého z termínů určených k jednání ve věci přestupku (5. 5. 2014, 9:00) stěžovatel úředně jednal s pracovníci úřadu práce (kontaktní pracoviště Kuřim) v čase 13:27. Pokud v této souvislosti stěžovatel namítá, že žalovaný vycházel z nezákonných podkladů, neboť Úřad práce, respektive jeho příslušné kontaktní pracoviště, nebyl dle jeho mínění oprávněn danou informaci správnímu orgánu I. stupně sdělit, nelze mu ani v tomto přisvědčit. Správní orgány totiž postupovaly při vyřizování žádosti o předmětnou informaci zcela v souladu s § 59 přestupkového zákona, neboť šlo ve smyslu citovaného ustanovení o prověření skutečnosti významné k projednání přestupku. Zdejší soud k argumentaci stěžovatele dále uvádí, že jakkoliv by bylo možné ve zcela obecné rovině souhlasit s tím, že přestupkové jednání může na jednotlivce klást odlišné (psychické) nároky než případné jednoduché administrativní úkony, je to právě kontext, do něhož jak žalovaný, tak krajský soud jednání stěžovatele zasadili, který vede k závěru o účelovosti jeho postupu.

[18] Vedle realizace omluvy zcela bezprostředně před konáním ústních jednání totiž krajský soud zcela důvodně poukázal též na skutečnost, že závěr stěžovatelem předloženého lékařského posudku o jeho neschopnosti „*úředního jednání s vyšší mírou stresogenního obsahu – typu soudního, přestupkového řízení, občanskoprávních sporů,...* apod.“ z důvodu rizika zhoršení stavu a následného možného poškození zdraví, nespadá do kompetence praktického lékaře, ale specialisty z oboru psychiatrie, respektive psychologie. Daný závěr krajského soudu lze doplnit o konstatování, že jak lékařská zpráva ze dne 10. 2. 2014, tak ze dne 22. 4. 2014, shodně k povaze zdravotních komplikací stěžovatele uvádějí pouze to, že „*zdravotní stav t. č. oslaben, v péči odb. ambulance a neumožňuje úřední jednání a podobnou činnost*“, kdy potom lékařská zpráva ze dne 23. 6. 2014 v citované formulaci pouze zaměňuje obrat „*toho času*“ za „*dlouhodobě*“. Jinými slovy, z jejich obsahu případně nebylo možné vyvodit ničeho ve smyslu možného rozlišování „*úřední činnosti*“, které by měl být stěžovatel schopen, a které naopak neschopen, jak dovozuje ve vztahu k jím realizovaným jednáním na kontaktním pracovišti Úřadu práce – Kuřim, a jak namítá též v bodě 7 a 10 své kasační stížnosti.

[19] Pokud se jedná o poslední termín, na který bylo nařízeno ústní jednání, tj. 25. 6. 2014, pak i v tomto případě již krajský soud přílehavě odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 7 As 9/2009 – 66, podle něhož platí, že „*hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*“ (zvýraznění provedeno nyní rozhodujícím senátem). Nejvyšší správní soud v tomto kontextu přisvědčuje krajskému soudu v tom, že žalovaný nepochybil, jestliže za naznačených okolností případu, respektive systematického postupu stěžovatele aproboval postup správního orgánu I. stupně, který provedl ústní jednání v nepřítomnosti jmenovaného. Souvislosti projednávaného případu k danému postupu při zohlednění shora citovaného závěru zdejšího soudu plně opravňovaly, a to navzdory skutečnosti, že v případě jednání konaného dne 25. 6. 2014 byla stěžovatelem doložená lékařská zpráva vydána v zásadě bezprostředně před jeho konáním, konkrétně dne 23. 6. 2014. Nad rámec rozhodných

skutečností lze dodat, že i v tomto případě stěžovatel jistě mohl, v případě že by postupoval aktivněji a předvolání na toto jednání si převzal blíže ke dni 9. 6. 2014, od kdy byla zásilka připravena vyzvednutí (pozn. doručeno fikcí dne 19. 6. 2014), se telefonicky omluvit, respektive navštívit (odborného) lékaře dříve, s následným (bezodkladným) doložením odpovídající lékařské zprávy.

[20] Z hlediska dostatečnosti omluv učiněných stěžovatelem lze závěrem v souladu s poznatky napadeného rozsudku i shora citované judikatury zdejšího soudu dodat, že byl-li si stěžovatel vědom dlouhodobosti svého nepříznivého zdravotního stavu, a jeho významu pro jím vedená správní řízení, respektive pro možnost fakticky uplatňovat jím dovolávaná procesní práva, mohl a měl tyto podložit (konkrétnějšími) lékařskými zprávami/posudky *odborných lékařů*, u nichž dle textu předložených zpráv od MUDr. P. měl být veden. Tím by zcela nepochybně podpořil naplnění požadavku náležitosti jím uplatněných omluv. Nebylo naopak na krajském soudu, aby v tomto směru prováděl důkaz znaleckým posudkem, protože nedostatečnost omluv stěžovatele dovozoval primárně z okolností jejich uplatnění (okamžik, od kdy se stěžovatel mohl z jednání reálně omluvit, a kdy tak učinil, další úřední „*aktivity*“ stěžovatele), nikoliv úplného popření jejich obsahu jako takového. Pochybnost o jejich objektivitě vznesl krajský soud pouze sekundárně, a to právě v návaznosti na systematicčnost, s níž stěžovatel své omluvy uplatňoval a odborné zaměření MUDr. P. (praktický lékař), jenž veškeré stěžovatelem předložené lékařské zprávy, stejně jako i posudek, vydal.

[21] Za situace, kdy stěžovatel naznačeným způsobem nepostupoval, se však lze plně ztotožnit se závěrem krajského soudu, že opakoval-li stěžovatel šablonovitě svůj postup ve smyslu načasování jím podávaných omluv a při současné realizaci jiného úředního jednání v rozhodné době, pak žalovaný nepochybil, jestliže aproboval postup správního orgánu I. stupně, který omluvu stěžovatele z třetího nařízeného jednání v souladu se shora citovaným rozsudkem zdejšího soudu č. j. 7 As 9/2009 – 66 oproti prvním dvěma případům již neakceptoval, a toto provedl v jeho nepřítomnosti. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že by správní orgány nedostatečně zohlednily, respektive ignorovaly jím popisovaný zdravotní stav, neboť jej posoudily zcela v reáliích projednávaného případu. Jím dovolávané právo na spravedlivý proces tedy nebylo postupem správních orgánů nijak dotčeno. Nejvyšší správní soud současně přisvědčuje krajskému soudu i v tom, že to byl naopak stěžovatel, kdo nebyl dostatečně aktivní, neprojevil úzkou součinnost se správním orgánem, a svým jednáním naopak prokazoval záměr průběh správního řízení prodlužovat s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za své protiprávní jednání. Jestliže stěžovatel svou vlastní „*liknavostí*“ způsobil, že správní orgán I. stupně provedl ústní jednání, a to zcela v souladu s požadavky § 74 odst. 1 přestupkového zákona, v jeho nepřítomnosti, v důsledku čehož jmenovaný pozbyl možnosti na daném jednání případně vznášet návrhy a reagovat na tam uvedené skutečnosti, nemůže tuto skutečnost klást za vinu správním orgánům, ale pouze sám sobě.

[22] Z hlediska poslední z kasačních námitek v podobě tvrzeného nevypořádání žalobních bodů směřujících do nedostatečnosti důkazů a objasnění skutkového stavu zdejší soud uvádí, že stěžovatel tuto námitku konkretizoval pouze odkazem na nesprávný způsob měření laserovým měřidlem, k němuž se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v bodě 13 toho rozsudku. Při absenci konkrétních tvrzení stěžovatele tak nezbyvá, než v obecné rovině

pokračování

uvést, že krajský soud v napadeném rozsudku na straně 2-4 nejprve konkrétně zrekapituloval obsah spisového materiálu, kdy následně na straně 8 konkrétně uvedl, na základě jakých podkladů považuje protiprávní jednání stěžovatele za prokázané. I tuto kasační námitku proto zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

[23] Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry žalovaného, respektive krajského soudu, a shrnuje proto, že napadený rozsudek je zákonný. Kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, tento ve svém vyjádření ke kasační stížnosti výslovně uvedl, že náhradu nákladů řízení nepožaduje. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[25] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Václav Bartek učinil ve věci jeden hlavní úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to podání kasační stížnosti, za což mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve výši 3.100 Kč, k níž náleží i náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, což celkově činí 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný advokát je plátcem DPH, navyšuje se s přihlédnutím k § 57 odst. 2 s. ř. s. uvedená částka o 21 %, takže v úhrnu mu k úhradě nákladů právního zastoupení bylo přiznáno 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu